

[Kjær Rasmussen.]

til at yde understøttelse, når afskedigelserne ikke er begrundet i arbejdsmangel, uenighed mellem arbejdere og arbejdsgiver og lignende forhold.

Vi kan endnu en gang konstatere, at goderne er såre ulige fordelt i dette samfund. Igennem afskrivningsregler, skattefri henlæggelsesfunds og en meget lempelig aktieselskabsbeskatning ydes der hele erhvervslivet meget store beløb i skattesubsidier. Lønmodtagerne kan få lov til at betale gildet uden at have nogen som helst indflydelse på erhvervslivets dispositioner. Ydermere skal store grupper af lønmodtagere så endda udsættes for „lockout“ op til de førnævnte højtider. Vi synes, det er noget fordømt griseri, at sådan noget skal være lovligt, og fremgangsmåden må enten forbydes, eller også må arbejdsgiverne betale den fulde arbejds løn i den periode, hvor de sender arbejderne hjem.

Nu hørte jeg for få minutter siden både SFs og socialdemokratiets ordfører stå og sige, at de skam var tilhængere af fuld dækning for tabt arbejdsindtægt. Så vidt jeg husker, er det ikke længe siden, de to partiers ordførere stod på denne talerstol og gav udtryk for, at de var tilhængere af $\frac{9}{10}$ dækning, ca. 90 pct.s dækning. Jeg kan ikke rigtig få disse 90 pct. til at harmonere med en 100 pct.s dækning, men det kan vi måske få klaret op, om ikke her, så ved anden lejlighed.

Jeg skal slutte med at sige, at vi ikke er uvilligt stemt over for det her foreliggende forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kai Moltke): Se, når vi har fremsat dette forslag, er det ikke noget, vi teoretisk har fundet på selv. Det er, fordi jeg har fået en række henvendelser fra steder, hvor der i særlig grad i år har været en voksende tendens til disse afskedigelser. Arbejdsministeren dokumenterede jo med sine tal, at vi er kommet ind i en situation, som er unormal i forhold til de foregående år.

F. eks. har arbejdsmændenes fagforening i Glostrup i ugen mellem jul og nytår noteret, at over halvdelen af dens medlemmer har gået arbejdsløse. Jord- og betonarbejderne her i København har direkte anmodet om at få

rejst spørgsmålet, og for blot et enkelt område, Slagelse-Korsør, kan jeg notere, at lignende forhold har rådet ved glasværksudvidelsen og byggeriet af glasværket, på Hirschsprungs tobaksfabrik og en række andre tobaksfabrikker i Slagelse, og at Freses maskinfabrik i Slagelse, Hollesens radiatorfabrik i Korsør osv. har brugt samme metode. Der er altså en tendens til, at denne ordning, som hidtil hovedsagelig har været gældende for tekstilindustrien og en række andre fag, denne gang i uhyre grad er blevet udnyttet, er blevet misbrugt.

Der er jo ingen grund til, at hr. Erling Dinesen og jeg skændes om, hvilken form man skal give det, for i min fremsættelse skriver jeg udtrykkeligt:

„Teoretisk kunne vanskelighederne for de „midlertidigt afskedigede“ vel løses ved, at de i den pågældende periode fik en understøttelse med fuld erstatning for indtægtstabet. Det burde være en selvfølgelig ret hele året for lønmodtagere, der uden egen skyld har mistet deres arbejde, og det er vort principielle krav, som hidtil er blevet afvist af folketingets flertal.“

Hr. Erling Dinesen sagde netop, at det var en af de beklagelige ting, at det nuværende folketingsflertal ikke ville yde den fulde og end ikke den forhøjede erstatning, som var stillet i udsigt. Men skulle flertallet mene, at det ville være en mere praktisk ordning, står det jo udvalgsmedlemmerne — og jeg foreslår, forslaget går i udvalg — fuldstændig frit at komme med et ændringsforslag om, at man i enhver arbejdsløshedperiode får fuld erstatning for hver eneste arbejdsdag, der går tabt, nu efter at karensdagene er afskaffet. Jeg har udtrykkelig holdt den vej åben, og jeg har holdt den åben med vilje, netop fordi jeg ventede de indvendinger, som her kom frem. Jeg imødeser med glæde forbedringer i denne retning fra de partiers side, som er bange for det foreslåede.

Lad mig yderligere tilføje, at det måske nok vil være uklogt at stille forslag om at give fuld erstatning mellem jul og nytår og i perioden omkring påske, medens man i den øvrige del af året gav understøttelse efter en helt anden sats. Enten må man generelt have princippet om den fulde erstatning, eller også vil man få det yderst